

Detectivii timpului

Volumul 7

Alexandru cel Mare, suspect de regicid

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

Teatru adevărat	9
Moartea regelui	20
Preluarea puterii	39
Actorii	53
O scrisoare misterioasă	64
Iubita ucigașului	74
Omul cu masca	80
Zeița răzbunării	87
Vipera	95
Un motiv întemeiat	107
La pândă	120
Surprize neplăcute	138
Koax koax	148

Crimă la teatru 152

Glosar 159

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatica pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală „Tempus”, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Teatru adevărat

Ușa se dădu în lături și profesorul Tebelmann își făcu apariția în sala de clasă, în sacoul său uzat.

– Bună dimineața, dragii mei!

– Bună dimineața, domnule Tebelmann! îi răspunseră douăzeci și patru de glasuri.

Ochii profesorului de istorie licăreau când zise:

– Azi ne vom ocupa de un capitol cu totul și cu totul deosebit din istorie...

Kim, Leon și Julian se uitau plini de interes.

– Acum chiar sunt curios, șopti Leon către Julian.

– Ce zici? întrebă Tebelmann.

– A, nimic, răspunse Leon nemaidecât.

Tebelmann începu să-și șteargă ochelarii meticulos.

– Mergem la teatru!

– Poftim? izbucni o fată din rândul din față.

Profesorul dădu viguros din cap și Kim fu de părere că arăta ca o găină pusă pe ciugulit. Trebui să-și stăpânească râsul. Tebelmann era cel mai bun dintre profesorii pe care îi cunoștea, dar uneori se purta într-un mod foarte ciudat.

– Da, mergem la teatru, Lisa. Desigur că doar în imaginația noastră! anunță Tebelmann.

Lisa flutură mâna.

– Dar tocmai am început istoria Greciei. Ce are teatrul de-a face cu asta?

Profesorul își umflă obrazii, încât arăta ca și cum avea două mingi în gură. În frunte îi răsări o cută verticală.

– Of, sărăcuța de tine! exclamă. Istoria greacă și teatrul sunt inseparabile una de alta. Chiar cuvântul teatru este grecesc. În traducere, înseamnă scenă. Și ca să vă apropii mai mult de subiect, vreau să înființez o trupă de teatru!

Imediat se stârni o discuție însuflețită între elevi.

– Nu sună rău, nu? le zise Kim prietenilor ei.

– Eu sunt de acord! izbucni Julian entuziasmat.

Însă Leon încă ezita.

– Nu știu dacă scena este de mine...

– Garantat, răspunse Kim. Ești un actor înnăscut!

Leon se uită la ea bănuitor.

– Ce vrei să zici cu asta?

Însă fata nu apucă să îi răspundă, căci profesorul luă din nou cuvântul.

– Din rândul grecilor, glăsui Tebelmann, au apărut scriitori renumiți în toată lumea: de pildă *Eschil* și *Sofocle*, ca reprezentanți ai *tragediei*, și *Aristofan*, ca reprezentant al *comediei*. Pieseile lor sunt atât de valoroase, încât sunt jucate și astăzi! Teatrul din antichitate era locul în care se jucau drame despre zei, eroi, lupte, dragoste, trădare și... Păstră tăcerea un moment și își masă tâmplele. ... și odată a fost chiar scena unei crime!

Prietenii noștri își aruncară unul altuia priviri pline de interes. Auziseră oare bine?

– Vreți să spuneți că a fost într-adevăr cineva ucis acolo? întrebă Julian.

– Da, așa e. Victima a fost un rege, explică profesorul. A fost vorba despre *Filip al II-lea*, conducătorul *Macedoniei*.

– Nu am auzit niciodată de el, murmură Lisa.

– De aceea mă aflu în fața ta, zise profesorul. Ca să înveți aceste nume. *Filip al II-lea* a fost un om important – a fost tatăl lui *Alexandru cel Mare* și a

fost ucis în anul 336 înainte de Hristos în incinta teatrului din orașul *Aigai*.

– De către cine? Se știe? Întrebă Leon.

Brusc, devenise foarte interesat.

Tebelmann dădu din umeri.

– Detaliile morții au rămas neelucidate. Există câteva presupuneri, însă niciuna dintre ele nu a fost dovedită. Dar nu această faptă josnică trebuie să ne preocupe în continuare, ci teatrul. Mai întâi vă voi preda câteva lucruri de bază, iar apoi...

Profesorul nu se mai opri din vorbit.

Leon îl ascultă în continuare ca vrăjit și așa trecu o bună bucată de vreme în care se vorbi despre construcția unui teatru grec. Însă încetul cu încetul, gândurile începură să-i hoinărească prin minte. Misterioasa moarte de la teatru nu-i mai dădea pace. Tânărul începu să se ciupească de lobul urechii stângi – cum făcea mereu când era cufundat în gânduri.

După terminarea orelor, tovarășii mergeau împreună spre casă.

– Fraților, acolo trebuie să ne ducem! Țsta e un caz pentru noi, zise Leon, de îndată ce fu sigur că nimeni în afară de Kim și Julian nu îl mai auzea.

Un rege faimos este ucis într-un teatru și nimeni nu pare să cunoască detaliile exacte.

Kim se opri și zâmbi larg.

– Lasă-mă să ghicesc! O mică cercetare în biblioteca noastră și apoi o călătorie către Aigai sau cum s-o fi numind – asta e planul tău?

– Exact!

– Mai ușor, îi domoli Julian. Totuși, avem de-a face cu un ucigaș. Iar acesta cu siguranță că nu este interesat să fim pe urmele lui.

Kim începu să meargă din nou.

– Foarte adevărat. Ca să nu avem parte de surprize neplăcute, trebuie să ne furișăm. Ne întâlnim în bibliotecă după ce ne facem temele?

– Desigur! strigă Leon încântat.

– Bine atunci, consimți și Julian în cele din urmă.

Kim se ivi câteva ore mai târziu în biblioteca mănăstirii benedictine însoțită de Kija, pisica splendidă cu blană de culoarea chihlimbarului și ochi ca smaraldele.

Leon și Julian o așteptau deja nerăbdători pe prietena lor. Ca de obicei, tovarășii pândiseră momentul când biblioteca era închisă cititorilor